

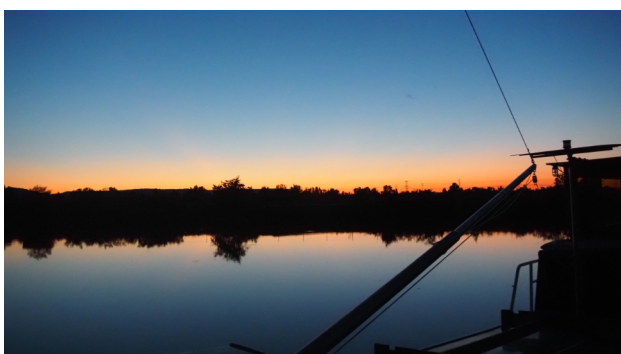
Na Metz varen we, vrijdag 24 juli, rustig naar een plekje in de natuur ten westen van het plaatsje Argancy. We zijn van de Moselle op het Canal des Mines de Fer de la Moselle op gevaren en vinden aan bakboord direct na de ingang een meertje waar we rustig kunnen liggen.

Onderweg zien we veel roofvogels op de thermiek zweven, soms wel zes of zeven tegelijk.

Bij Ecluse de Metz hebben de reigers in de gaten dat er vis achterblijft in de balken van de sluisdeuren als het water zakt. We zien ze achterelkaar de visjes, vooral riviergrondeltjes, oppikken.

Naast deze ligplaats is een veld met zonnepanelen. Na een tijdje krijgen we door dat de panelen met de zon mee bewegen door langzaam om te klappen.

We weten dat waterbeheerders niet blij zijn met deze grote muis uit Noord Amerika omdat ze gangen in onze dijken graven, maar we vinden het telkens leuk om deze verder onschuldige vegetariërs te zien.

Achter de Kabeljauw staat een reiger te vissen.

Onze dikke buurman, de bruine kikker, zit ongehinderd in het zonnetje. Zo dichtbij durft de reiger niet te komen.

Als de blauwalgen een beetje wegwaaien kunnen we zwemmen, het is nog steeds erg warm.

Woensdag 29 juli varen we door naar Thionville. We vinden een ligplaats vlak bij de sluis.

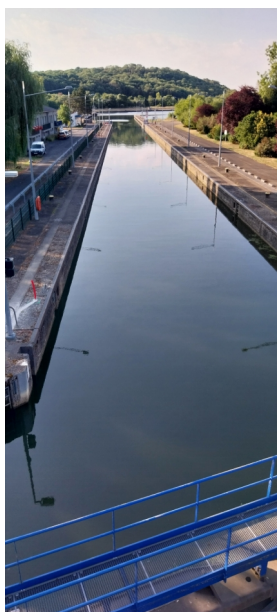
Van de schuifraampjes van het achteronder laat de stopverf los. In de loop van vele jaren is de stopverf zo uitgehard dat het nu langzaam aan het verkrummen is. Dus tijd om de stopverf te vervangen. Bij twee ruiten gaat dat redelijk voorspoedig maar bij de andere twee breekt het glas. Dus moeten we op zoek naar nieuwe ruiten. Via internet komen we bij Vitrierie Salvino terecht. Dat blijkt een bedrijf te zijn voor heel grote projecten. Gelukkig was er ook iemand die tijd wilde maken voor twee ruitjes. Dus na een halfuurtje wachten hadden we voor €53,64 nieuwe ruitjes. Het is nog steeds ruim boven de 30° C dus een wandeling door de stad is geen fijne bezigheid. Daarom besluiten we verder te varen.

Bij deze sluis is de oude spitsensluis van 40 bij 5 meter behouden gebleven. Deze sluis gebruiken de VNF nu om water te besparen door kleinere schepen daar te schutten.

Ter vergelyk; de grote sluis bij Thionville Ecluse Robert Schuman Lang 172m en breed 12m

Voor de stad leggen we leggen aan om de jaarlijkse markt te bezoeken. Maar de tenten een kraampje bestonden uitsluitend uit horeca. Dus na een wandeling zijn we verder gevaren.

Bij het dorp Berg-sur-Moselle vonden we een aardige ligplaats. Het was ondiep zodat we maar net aan de kant konden komen. Tijdens deze warme dagen zijn we liever op een plek in het groen in plaats van een stedelijke omgeving.

Maandag 3 augustus. We varen naar Sierck-le-Bains voorlopig onze laatste ligplaats voor dat we de Luxemburgse / Duitse grens over gaan.

Volgens de kaart is er een aanlegplaats bij een camping maar die blijkt afgesloten met een hek. Verderop vinden we een prima stukje kade.

Tegen de berg boven het dorp ligt een vesting die 's avonds mooi verlicht is.

We gaan op onderzoek, het blijkt het optrekje te zijn van de hertog van Lotharingen. De bouw is gestart in de 11^e eeuw en telkens aangepast als de wapens zwaarder werden.

Een model van het centrale deel van de vesting beeldt de situatie uit zoals het rond 1660 was.

Een blik op de rivier vanuit de vesting, de Kabeljauw is nog maar een vliegenpoepje.

Terug aan boord; koffie met appelgebak.

Tegen de avond komt dan de eerste regenbui sinds maanden. Om de achterstand in te halen krijgen we stortregen, hagel en onweer samen met windvlagen die het schip flink door elkaar schudden. Door kiertjes in de stuurhut komt door de harde wind hier en daar water binnen. In de omgeving vallen er bomen om. Als na een uurtje de bui is uitgeraasd horen we sirenes van de brandweer en het geluid van kettingzagen.

Door de wind zijn, bij ons aan boord, gelukkig alleen de plantenbakken omgeblazen en een paar natte dweilen, verder geen schade. De spudpalen hebben het schip netjes op de plaats gehouden tijdens de harde windstoten.

Op 6 augustus meren we aan in Besch, Duitsland.

Onderweg passeren we de grens, het drielandenpunt. We verlaten Frankrijk en komen in Duitsland en Luxemburg. De Mosel is de grens tussen de beide landen.

Besch, Duitsland

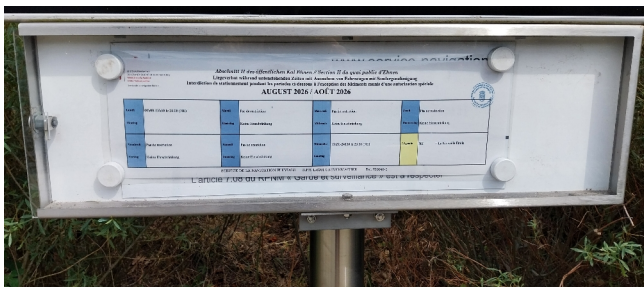
Vrijdag, 7 augustus van Besch naar Ehnen, Luxemburg.

We zien langs de rivier steeds meer en grotere wijngaarden. Ook in de straten van Ehnen is de wijnbouw zichtbaar in de straat.

Zaterdag, 8 augustus gaan we van Ehnen naar Grevenmacher. Net als in Ehnen is de kade in Grevenmacher is verdeeld in twee stukken. Door middel van borden, beeldschermen en een lijstje is aangegeven welk deel vrij is en wanneer het gereserveerd is. In Grevenmacher is gratis stroom en drinkwater op de kade.

Maandag, 10 augustus, besluiten we van Grevenmacher door te varen naar Könen aan de Saar in Duitsland. Het zomerseizoen is inmiddels zo ver gevorderd dat het verder afvaren van de Mosel minder aantrekkelijk is geworden.

We passeren de plaatsen Oberbillig, Duitsland en Wasserbillig, Luxemburg. De Mosel vormt de grens tussen beide landen. Dan draaien we de Saar op. De Saar ligt geheel in Duitsland. We meren af bij Könen, op een plek met een bolder en een trap. We gaan in Konz naar de supermarkt en wandelen door het plaatsje.

Bij het station staat een mooi gerestaureerde stoomlocomotief.

Van de Duitse bakker hebben we gebak bij de koffie

De volgende morgen kregen we bezoek van de Wasser Polizei. Deze ligplaats was niet met borden aangemerkt als ligplaats. Dus mogen we er niet liggen. Dat levert een waarschuwing op à raison van € 55,- direct af te rekenen met een PIN betaling.

Naar mijn mening is een waarschuwing iets anders als een bekeuring, maar dat was niet open voor discussie. Aan de Mosel mag je overal aanleggen tenzij het met een bord verboden is.

Dus varen we terug naar Oberbillig en leggen daar onze loopplank uit. We raken in gesprek met Tony, een Australiër, die met zijn schip Dilligaf: 12 jaar door Europa trekt. Hij geeft ons wat tips over het gebruik van de Luxemburgse kades. Dilligaf staat voor: Do I Look Like I Give A Fuck.

Zo ontmoeten we Brian met de steilsteven Steilvol. Ook hij en zijn partner trekken al jaren door dit gebied. De steilsteven is te groot voor de Franse kanalen dus varen ze voornamelijk op de Mosel en de Saar.

Uit eten voor de deur. We genieten een heuse Duitse schnitzel met een glas van de lokale wijn.

En soms een koel biertje op het terras. Op de achtergrond Wasserbillig.

Corrie gaat een week pedicuren in Nederland. In die tussen tijd pendel ik met de boot tussen een paar verschillende ligplaatsen in Wasserbillig. Zo nu en dan komt er een rondvaartboot en dan moet je plaatsmaken.

We zijn inmiddels met de Kabeljauw weer in Frankrijk. We zijn église nr. 30 Grosbliederstroff gepasseerd hoe we daar gekomen zijn leest u in de volgende aflevering.

De verslagen zijn ook te lezen via www.devliet.com, kies voor
Kabeljauw - reisverslagen

Wat zal de toekomst brengen?
Dat leest u in deel 37 van het logboek.